

sig med Enken. Dette fører i mange Tilfælde til, at selv om en Mand kunde ønske at gifte sig med en Enke, der har Børn fra forrige Ægteskab, undlader han dette, men lever sammen med hende i løst Forhold blot for at bevare Bidraget til Børnene. Dette Forhold tjener kun til at fremme de løse Forbindelser og til at vække Forargelse, hvor saadanne Mennesker bor. Der er noget urimeligt i at forlange, at en Mand med en ringe Indtægt, som gifter sig med en Enke, der har 4—5 Børn, alene skal overtage Forsørgerpligten for disse Børn. Jeg mener, at det offentlige i saadanne Tilfælde vedblivende burde bidrage til Børnenes Underhold, da det ellers mange Gange vil være en Hindring for Ægteskabets Indgaaelse.

Kapitel VI handler om Forældremyndigheden. Naar den højtærede Justitsminister ved Lovforslagets Fremsættelse udtalte, at det var en af de vigtigste Bestemmelser, vil jeg give ham Ret. Nu er det Manden, der har den juridiske Ret og det afgørende Ord, det er Manden, der udøver Forældremyndigheden over Ægtefællernes fælles Børn, og han kan uden Hensyn til Hustruens Mening eller Ønske træffe Bestemmelser om dem. En gift Kvinde har efter den nugældende Lov ingen Raadighed over sit Barn, ikke en Gang over sit spæde Barn. En ugift Kvindes Barn tilhører Moderen alene, men en gift Kvindes Barn tilhører Faderen alene. Han kan bestemme, hvad Barnet skal være uden Hensyn til Hustruens Mening. Kun om Barnets religiøse Opdragelse har Moderen Medbestemmelsesret. En mere uretfærdig Lovbestemmelse end den, der fastsætter Mandens Eneraadighed over Børnene, er neppe til; thi den Mand, som har vindskrænket Magt over Børnene, kan omtrent tvinge sin Hustru til, hvad det skal være. Moderens Andel i Retten til at bestemme over sine Børn er af den allerstørste Vigtighed for hende. Manden kan nu paa egen Haand bestemme, hvorledes Børnene skal opdrages og undervises, han kan bestemme, i hvilken Skole de skal gaa, han kan sende dem bort fra Hjemmet, ja, i Plads ude paa Landet uden Hensyn til, hvor smaa og hvor hjælpeløse de er; selv en fordrunken og brutal Mand har Ret til og kan af Ondskab fjerne Børnene fra Hjemmet. Det er saarende og ydmygende for en Moder med Selvstændighedskølelse og Kærlighed til sine Børn at vide, at hun paa dette Omraade er fuldstændig retsløs. Jeg kan ikke forstaa, at Mænd, som ellers er kloge og forstandige, kan sige, at det er galt at give Moderen

fuld juridisk Ret lige med Faderen over Børnene. Det rigtigste maa være, at ingen af Forældrene har nogen Fortrinnsret paa dette Omraade. Overfor Børnene maa de begge have samme Myndighed og samme Ret. Selv om Faderkærligheden er nok saa ægte, giver den dog ikke Faderen Ret til at ringeagte Moderkærligheden og træde Moderretten under Fødder. Den Kærlighed til Barnet, som hos Moderen er vokset frem gennem Angst og Smerte, gennem Selvopofrelse og utrættelig Omhu, har et naturligt Krav paa at blive respekteret. Overfor en Del af de Krav, som Kvindene i den senere Tid er fremkommet med, kan Mændene maaske staa noget tvivlende og spørgende, inden de værner sig til de nye Tanker og lærer at respektere Kvindene som rigtige Mennesker. Det skal ikke mere være Manden, der er Familiens Hoved, ikke mere Hustruen, der alene har Pligt til Lydighed, men begge skal som frie, ligestillede Personer virke i Fællesskab for Opfyldelsen af de Pligter, som den mellem dem indgaaede Forbindelse medfører.

Kapitel VII handler om Formueforholdene. Efter Loven af 7. April 1899 er Hovedregelen den, at der, hvor Ægtefællerne ikke har oprettet Ægtepagt eller ordnede deres fælles Forhold, er Manden eneraadig. Formuen er fælles, men Hustruen har ingen Raadighed over noget som helst. Det hjælper ikke, at den gifte Kvinde er fuldmyndig, det hjælper ikke, hun kan stifte Gæld og eje Formue, naar hun ikke har nogen som helst Ret over Formuen. At Ægteskabet i formueretlig Henseende er Fællesskab, er i sig selv en naturlig Ting, men en Sammenslaaen af Formuerne nødvendiggør aldeles ikke, at den ene af Ægtefællerne, Manden, alene skal raade over den samlede Formue. Jeg synes, at den foreslaaede Ordning er meget tiltalende. Den gaar ud paa at give enhver af Ægtefællerne fuld Raadighed over, hvad hver af dem har indført i Boet og senere erhvervet sig, samtidig med at Regelen om den samlede Formues Deling ved Ægteskabets Ophør opretholdes. Forholdet bliver, at hver af Ægtefællerne staa som Ejer af de i Ægteskabet indførte Formueværdier med det ejendommelige Baand paa sig, at Ægtefællerne skal dele, hvad der er i Behold, hvis Ægteskabet opløses.

Kapitel XII handler om Separation og Skilsmisse. Dette Kapitel er stort og omfattende, og der kunde siges meget om det. Hvad der glæder mig, er, at man har afskaffet de berygtede Vandelsattester. Det